

Життя прожити, як належить

Чому ж я вирішила нагадати читачам «Надслучанського вісника» про неї? Насамперед тому, що районка завжди була її улюбленою газетою. До того ж вона не тільки її постійно передплачувала, а й була одним з найактивніших громадських кореспондентів, зберігала почесні грамоти і дарчі книги, підписані редакторами П. А. Дудком, О. О. Матвієнком. Правда, газета мала тоді іншу назву, та й саме життя, його ідеологічні засади теж були іншими. Але, що не кажіть, і в тому нашому житті було чимало доброго, радісного, змістовного.

Я дуже добре знала Н. С. Смірнову, адже протягом багатьох років працювала з нею в одному колективі – в райсільгосптехніці. Треба сказати, що вона користувалася неабияким авторитетом і серед ветеранів підприємства, і серед молоді. Чимало молодих

«Єдине, що від нас іще залежить, – принаймні вік прожити, як належить».
Ці мудрі рядки написала геніальна українська поетеса **Ліна Костенко**, яка недавно відзначила 90-річний ювілей. А жінка, про яку я хочу розповісти, 22 липня ц. р. могла б зустріти своє сторіччя. Однак, як зауважила в поемі «Берестечко» ця ж поетеса, **«життя людського строки стислі»**, і **Надія Савеліївна СМІРНОВА**, про яку піде мова в цій розповіді, **відійшла у засвіти за 26 років до цієї поважної дати.**

спеціалістів, робітників вважало її своєю наставницею, і я, до речі, в тому числі.

Надія виростала у звичайній робітничій сім'ї – батько був кравець, мати – домогосподарка. Дівчина змалку тяглася до книги, тому пішла по закінченні середньої школи працювати бібліотекарем, згодом стала першою комсомолкою в районі, брала активну участь в гуртках художньої самодіяльності. Розуміла, що в ті часи тільки активна життєва позиція давала хорошу перспективу на майбутнє. Та всі плани і мрії перекреслила війна. На додачу до всього і сімейне життя не склалося, отож в повоєнні роки вся турбота про дітей, а їх на той час було в Смірнових троє, лягли на її плечі.

Протягом деякого часу Надія Савеліївна працювала інструктором в райкомі партії. Ніколи не йшла на компроміс із совістю, відверто заявляла про незгоду з тими рішеннями, які перечили її переконанням.

Щоб вижити, підняти самотужки трьох дітей, ніколи не поклала рук.

Від батька їй передалося вміння до шиття. Отож сім'ю обшивала сама, навчила дітей любити працю, які всі здобули вищу

освіту. Надія Савеліївна пишалася їх успіхами, а прикроців, яких у житті вистачало, ніколи не виносила на люди.

З 1965 року Н. С. Смірнова потрапила в робітниче середовище – влаштувалася на роботу в районне об'єднання «Сільгосптехніка» на посаду агрохіміка. За чесну і добросовісну роботу неодноразово нагороджува-

лася грамотами обласного підприємства. Згодом її обрали секретарем партійної організації. У червні 1975 року я вперше зустрілася зі Смірною. За роки спільної праці я жодного разу не пошкодувала, що доля звела нас. Я навчалась у неї бути відвертою, цілеспрямованою, енергійною, вміти слухати і розуміти людей, шанувати їх, ніколи не задаватися, приходити на допомогу тим, хто її потребує. І сьогодні Надію Савеліївну з великою повагою згадують ветерани нашого підприємства Леонід Гарлайчук, Богдан Матеуш та багато інших. Та це й не дивно: її прямота, відкритість, чесність, скромність, справедливість були на виду у всіх.

На посаді інженера по підборі кадрів Н. С. Смірнова була незамінною. Уміла не просто вислухати, а й почути співрозмовника, порадити, допомогти, вміла оцінити людину. Особливо багато зусиль Н. С. Смірнова докладала до того, щоб колектив був дружним, згуртованим, свідомим тих завдань, які стоять перед ним, заряджала позитивною енергією кожного, хто був поруч з нею.

Робочий час Надії Савеліївни ніколи не був нормованим. Виробниче, громадське життя на підприємстві вирувало і в тому була неабияка сама її заслуга. Жити з людьми і для людей, знайти улюблену справу і віддаватися їй сповна – таким був девіз її життя. Отож Н. С. Смірнова гідна того, щоб сьогодні згадати про неї, вшанувати її світлу пам'ять.

Людмила СЛАВИНСЬКА,
колишня працівниця
райоб'єднання «Сільгосптехніка».

